

CÍSAŘSTVÍ TICHA

PŮJÍDAČ SLUNCE
KNIHA PRVNÍ

HOST

CHRISTOPHER
RUOCCHIO

„Epická science fiction v té nejryzejší podobě.“
James S. A. Corey, autor bestsellerové série *Expanze*

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Empire of Silence

Copyright © 2018 by Christopher Ruocchio

All rights reserved

Cover art by Sam Weber

Translation © Zdeněk Polívka, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2457-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2458-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2459-4 (MobiPocket)

*Mým prarodičům:
Albertovi a Eleanor. Deslan a Jamesovi.
Dokončit tuhle knihu trvalo dlouho.
Je mi líto, že má zpoždění.*

ਭੁੰਨ ਨਿ ਸਿੰਘੇ ਜੁ ਕੋਲੋਂ ਆਏ
ਮੁਕਤੀ ਮੁਕਤੀ

ਜੁ ਮੇਂ ਚਿੰਨ੍ਹੇ ਚਿੰਨ੍ਹੇ ਆ ਨਿ ਆਏ:
ਮੁਕਤੀ ਆ ਨਿ ਮੁਕਤੀ-ਮੁਕਤੀ ਆ
ਏ ਮੁਕਤੀ ਜੁ ਆ ਮੁਕਤੀ ਆ ਮੁਕਤੀ:

TENTO SVAZEK JE VÝPOVĚDÍ POJÍDAČE SLUNCE
HADRIANA MARLOWA,
LÍČÍCÍ VÁLKU MEZI LIDSKÝM RODEM
A CIELCIN.
DO KLASICKÉ ANGLIČTINY PŘELOŽENO
TOREM PAULOSEM Z NOV BELGAERU
NA KOLCHIDĚ.

KAPITOLA 1

HADRIAN

Světlo.

Světlo toho zavražděného slunce mě stále spaluje. Skrze oční víčka vidím jeho záři mizející ze světa, žár toho krví zbroceného dne na mě doléhá připomínkou nesčetných dalších ohňů. Je v něm cosi posvátného, jako by to bylo světlo ze samotného království Božího, které tehdy sežehlo celý svět a miliardy životů v něm. To světlo s sebou nosím navzdychy vypálené kamsi do hlubin mé mysli. Nehledám výmluvy pro to, co jsem udělal, nic nezapírám a za nic se neomlouvám. Víím, co jsem zač.

Scholiasté by to nejspíš vzali od samého počátku: od toho, jak se naši dávní předkové potácejí ze soustavy Staré Země uvnitř skomírajících korábů a jako sokoli vzlétají vstříc novým a živoucím světům. Ale ne. Něco podobného by si vyžádalo víc svazků a inkoustu, než mi moji hostitelé dali k dispozici, a dokonce ani já, který mám víc času než kdo jiný, nemám na něco takového kdy.

Měl bych tedy snad vylíčit válku? Začít s cizáckými Cielcin, kteří se přiritili z hlubin kosmu v korábech připomínajících ledové hrady? Můžete si přečíst válečné příběhy, dohledat počty mrtvých. Statistiky. Nenajdete ale spis, který by vám pomohl pochopit, co bylo ztraceno. Města srovnaná se zemí, planety spálené na uhel. Nesčetné miliardy našich lidí násilně vytržených ze svých světů, aby sloužili jako potrava nebo otroci pro ta bledá monstra. Rody staré jako celá impéria zanikly ve světle a plamenech. Příběhů je bezpočet

a žádný z nich nedostačuje. Císařství má svou vlastní oficiální verzi, která končí mou popravou, Hadrianem Marlowem houpajícím se na oprátce všem světům na očích.

Nepochybují, že tento svazek skončí pokrytý prachem kdesi v archivu, kde jsem ho zanechal, jen jako jeden rukopis mezi milionem podobných uložených v útrokách Kolchidy. Zapomenutý. Možná je to tak nejlepší. Svět už si užil dost tyranů, vrahů a genocid.

Možná se ale přece rozhodnete v četbě pokračovat, zlákáni představou díla sepsaného zrůdou stvořenou k mému obrazu. Nenecháte mě upadnout v zapomnění, protože prahnete po tom, dozvědět se, jaké to bylo, stát na palubě té nemyslitelné lodi a vyrvat srdce samotné hvězdě. Toužíte zakusit žár dvou civilizací stravovaných plameny a spatřit draka, ďábla nesoucího jméno, jímž mě obdařil můj otec.

Nechme tedy dějiny stranou, přeskočme politikaření a hřmotný postup impérií. Zapomeňme na počátky lidstva v ohni a popelu Staré Země, neberme v úvahu vzestup Cielcin z chladu a temnoty. Tyto příběhy jsou zaznamenány jinde, ve všech jazycích lidstva a jeho poddaných. Přikročme tedy k jedinému počátku, jenž mi náleží: mému vlastnímu.

Narodil jsem se jako nejstarší syn a dědic Alistaira Marlowa, archonta Meidujské prefektury, Řezníka z Linonu a pána Ďáblova odpočinku. Ten palác z černého kamene nebyl místem vhodným pro dítě, přesto to ale byl můj domov, kde jsem vyrůstal obklopený logothety a oplátovanými peltasty, již sloužili mému otci. Otec ovšem o dítě nikdy neměl zájem. Toužil po dědici, po někom, na koho přejde jeho díl Císařství a kdo se stane pokračovatelem rodu. Pojmenoval mě Hadrian, prastarým jménem bez významu vyjma vzpomínek těch, již ho nosili přede mnou. Jméno pro císaře, hodného vlády a následování.

Nebezpečné věci, takhle jména. Jsou svého druhu prokletím, určují osud, jemuž musíme dostát, nebo před ním utéci. Měl jsem dlouhý život, delší, než dokážou zajistit genové terapie užívané rody patřícími mezi imperiální nobilitu, a nosil jsem mnohá jména.

Během války jsem býval Hadrian Půlsmrtný a Hadrian Neumírající. Po válce se ze mě stal Pojídač slunce. Pro chudé obyvatelstvo Boro-seva jsem byl myrmidon zvaný Had. Jaddiané mi říkali Al Nerobis. Cielcin mě zvali Oimn Belu, ale častovali mě i řadou horších přívísek. Byl jsem mnohým: vojákem i slouhou, kapitánem i kapitulantem, čarodějem i učencem a ne o mnoho víc než otrokem.

Před tímhle vším jsem ale býval synem.

Matka k mému porodu dorazila pozdě. Tomu, jak mě stáčejí z kádě, oba rodiče přihlíželi z galerie nad operačním sálem. Říká se, že jsem křičel, když mě scholiasté přiváděli na svět, a že jsem už při narození měl v ústech všechny zuby. Takto se odjakživa rodívala šlechta: bez zatěžování matky a pod drobnohledem Nejvyšší císařské akademie, jež dozírá na to, aby naše genetické odchylky nepřerostly do defektů, které hrozily znečistit naši krev. Krom toho, plození tradičním způsobem by vyžadovalo, aby rodiče sdíleli lože, na což ani jeden nehodlal přistoupit. Tak jako většina aristokracie se i moji rodiče brali z politické nutnosti.

Jak jsem se později dozvěděl, moje matka dávala před mým otcem přednost ženské společnosti, v rodinném sídle se zdržovala jen po-skrovnu a po otcově boku stávala pouze při oficiálních příležitostech. Můj otec naproti tomu upřednostňoval svou práci. Lord Alis-tair Marlowe nebyl z mužů, kteří se oddávají neřestem. Můj otec vlastně ani nebyl z mužů, kteří by nějaké ty neřesti měli. Byl zcela posedlý svým úřadem a udržováním dobrého jména našeho rodu.

V době mého narození už Tažení od první bitvy s Cielcin u Cress-gardu zuřilo bratru tři století, dělila nás od ní však vzdálenost dobrých dvaceti tisíc světelných let napříč Císařstvím a otevřeným vesmírem, kde se Závoj rozvíral směrem k rameni Normy. Přestože se mi otec usilovně snažil vštípit vážnost celé situace, doma panoval klid, tedy snad až na odvody do imperiálních legií z řad

plebejců, které se opakovaly co deset let. Plavba na frontovou linii by nám i tou nejrychlejší lodí zabrala dekády, a přestože Cielcin představovali největší hrozbu, jaké lidstvo čelilo od zániku Staré Země, situace nebyla tak zoufalá, aby bylo podobnou cestu potřeba podstoupit.

Jak by se dalo očekávat od rodičů, jací byli ti moji, takřka okamžitě mě svěřili do rukou otcových sluhů. Otec se nepochybně vrátil k práci do hodiny od mého narození — nevítané vyrušení v podobě syna už mu beztak spolkló všechnen čas, který měl toho dne nazbyt. Matka se odebrala zpět do domu své matky, kde trávila chvíle ve společnosti svých sourozenců a milenek. Jak jsem naznačil, matka se ponurých obchodních záležitostí našeho rodu neúčastnila.

Ty se točily kolem uranu. Otcovy pozemky se rozkládaly nad jedněmi z nejbohatších ložisek v sektoru a naše rodina řídila jeho těžbu po celé generace. Peníze, které k otci tekly skrz Wong-Hoppe-rovo konsorcium a Svaz volného obchodu, z něj činily nejzámožnějšího člověka na Délu, bohatšího než samotná místokrálovna, moje babička.

Když se narodil Crispin, byly mi čtyři roky a můj mladší bratr se záhy projevil jako ideální dědic, čímž chci říci, že poslouchal otce na slovo — ačkoli možná jeho jediného. Ve dvou letech byl skoro stejně velký jako já v šesti a v pěti už mě přerostl o hlavu. Ten rozdíl jsem nikdy nedohnal.

Dostalo se mi veškerého vzdělání, které by se u syna prefekturního archonta dalo očekávat. Otcův kastelán, sir Felix Martyn, mě naučil bojovat s mečem, pásovým štítem i ruční zbraní. Ukázal mi, jak vystřelit kopí, a vyhnal z mého těla zahálčivost. Od Helene, hradní komorné, jsem se naučil etiketě: spletitostem úklony, potřesení rukou a formální mluvy. Osvojil jsem si tanec, jízdu na koni a na skifu i pilotování vesmírného plavidla. Od Abiathy, starého kanovníka, který se staral o zvonici a oltář ve svatyni Kaple, jsem se naučil nejen modlitbě, ale i skepticizmu a tomu, že i kněží chovají pochyby. A od jeho nadřízených, převorů Svaté kaple terranské, jsem se naučil podobných pochyb střežit jako kacířství, jímž také

byly. A konečně tu byla moje matka, která mi povídala příběhy: příhody Simeona Červeného, Cida Arthura a Kasie Soulier. Vyprávění o Kharnu Sagarovi. Klidně se smějte, ale v příbězích je magie, kterou není radno opomíjet.

Nakonec to však byl tor Gibson, kdo ze mě udělal muže, jímž jsem nyní, to on mi udělil moji první lekci. „Vědění je matkou bláznovství,“ říkával. „Pamatuj, nejvyšší moudrostí je schopnost uvědomit si vlastní neznalost.“ Podobné věci vykládal bez ustání. Vzdělal mě v rétorice, aritmetice a historii. Vyškolil mě v biologii, mechanice, astrofyzice a filozofii. Byl to on, kdo mě naučil jazykům a probudil ve mně lásku ke slovům — v deseti jsem ovládal mandarštinu stejně dobře jako každé dítě mezihvězdných korporací a četl jsem ohnivou poezii z Jaddu, jako bych byl pravým akolytou tamní víry. A co je nejdůležitější, byl to on, kdo mi poprvé vyprávěl o Cielcin, o té vražedné, loupeživé, cizácké zhoubě, která nahlodává okraje civilizace. To on ve mně vzbudil fascinaci xenobity a jejich kulturami.

Mohu jenom doufat, že ho za to historie neztratí.

„To vypadá pohodlně,“ pravil tor Gibson hlasem připomínajícím zavan suchého větru v jinak nehybném vzduchu tělocvičny.

Pozvolným pohybem jsem se zvedl ze složitého průtahu, do kterého jsem byl složený, a stočením páteře jsem plynule přešel do další pozice. „Sir Felix s Crispinem tu budou co nevidět. Chci být připravený.“ Skrz klenuté okénko zasazené vysoko v kamenné stěně jsem zaslechl vzdálené volání mořského ptactva, jehož povyk tlumily hradní štíty.

Starý scholiasta s tváří netečnou jako kámen mě pozvolna obešel a vstoupil do mého zorného pole. Jeho nohy v pantoflích přitom šouply po mozaikové dlažbě. Čas mu sice ohnul hřbet, ale můj starý mentor byl stále vyšší než já. Jeho hranatá tvář se teď pod hřívou bílých vlasů usmívala a se svými licousy nepřipomínal nic menšího

než lva z místokrálovnina zvěřince. „Hádám, že máte v plánu mladého pána srazit pořádně na zadnici.“

„Na jakou?“ Pousmál jsem se a sehnul se dolů, abych se dotkl prstů na nohou, až mi z toho trochu zaskřípal hlas. „Na tu mezi ušima?“

Gibsonův slabý úsměv se vypařil. „Náleželo by, abyste se o svém bratru vyjadřoval slušněji.“

Pokrčil jsem rameny a utáhl jeden z tenkých pásků, které držely moji zápasnickou vestu splývající přes košili. Nechal jsem Gibsona stát, kde byl, a naboso jsem přešel ke stojanu, na kterém čekaly vystavené tréninkové zbraně, hned vedle šermířského kruhu — mírně vyvýšeného dřevěného pódia zhruba šest metrů napříč, na němž se odehrávaly duely. „Máme na dnešní ráno naplánovanou lekci, Gibsone? Měl jsem dojem, že nezačínáme až do odpoledne.“

„Cože to?“ Naklonil hlavu a přišoural se trochu blíž, až jsem si musel připomenout, že jakkoli se možná pohybuje bez obtíží, už to není žádný mladík. Tím nebyl již v době, kdy ho jeho řád pověřil výukou mého otce, kterému už také táhlo na tři sta standardních let. Gibson si přiložil svráštělou dlaň k uchu. „Co jste říkal?“

Otočil jsem se k němu a zkusil to jednodušeji, takže jsem narovnal záda, jak mě to učili, aby se můj hlas lépe nesl. Jednou jsem se měl stát archontem tamního starého hradu a řečnictví byla palatinova nejcennější zbraň. „Myslel jsem, že naše lekce má začít později.“

Nemohl přece zapomenout. Gibson nikdy nezapomínal, což by bývala mimořádná vlastnost, kdyby se nejednalo o ten nejzákladnější předpoklad pro to, čím byl: scholiastou. Jeho mysl vyškolili tak, aby nahradila daimónské přístroje, které byly zapovězeny nejsvatějším zákonem Kaple, a proto si zapomínání nemohl dovolit. „To ano, Hadriane. Později, jistě.“ Odkašlal si do lahvově zeleného rukávu a změřil si pohledem kamerový dron, který číhal těsně pod klenutým stropem. „Doufal jsem, že bychom si mohli promluvit v soukromí.“

Ztupený jednosečný meč mi mírně poklesl v ruce. „Teď?“

„Než dorazí váš bratr s kastelánem, ano.“

Otočil jsem se, vrátil meč zpět na jeho místo mezi rapíry a šavlemi a pohledem jsem také na moment zavadil o dron. Bylo mi jasné, že jeho optika je zaměřená na mě. Byl jsem koneckonců archontův nejstarší, a tedy pod stejnou ochranou — a drobnohledem — jako otec sám. Na Ďáblově odpočinku sice byly prostory, kde se dalo mluvit v opravdovém soukromí, ale žádný z nich se nenacházel poblíž tréninkového sálu. „Zde?“

„V claustru.“ Gibsonův pohled trochu roztěkaně padl na moje bosá chodidla. „Vy jste tu bez bot?“

Neměl jsem nohy rozmazleného šlechtice. Připomínaly spíš údy nějakého nevolníka, pokryté vrstvou mozolů tak tlustou, že jsem si klouby na palcích musel ovazovat páskou, aby se mi na nich nerozdírala kůže. „Sir Felix tvrdí, že bosé nohy jsou na trénink nejlepší.“

„Skutečně?“

„Prý je pak menší šance, že si vyvrtnete kotník.“ Zarazil jsem se, protože jsem si byl až příliš vědom času. „Náš rozhovor... Může to počkat? Budou tu každou chvíli.“

„Pokud jinak nedáte.“ Gibson pokynul hlavou a dlaněmi s krátkými prsty si uhladil předek roucha a bronzovou šerpu. Ve svém zápasnickém úboru jsem si v porovnání s ním připadal nepatřičně, byť jeho oděv byl ve skutečnosti prostý: obyčejná bavlna, ovšem umně obarvená do odstínu zelenějšího než život sám.

Starý scholiasta se chystal pokračovat, když vtom se dveře do tréninkového sálu se zahřměním rozlétly a za nimi se objevil můj bratr se širokým, vlčím úsměvem na tváři. Crispin byl mým pravým opakem: vysoký, zatímco já byl malý, hřmotné postavy, zatímco já byl vyzábělý jak proutek, obličej měl hranatý, zatímco ten můj měl špičatou bradu. Naše spřízněnost byla ale i tak nepopíratelná. Tak jako všichni Marlowové jsme oba měli vlasy černé jako uhlí, identickou mramorovou pleť, stejný orlí nos a vysoko klenutá obočí nad párem fialových očí. Oba jsme byli zjevnou výslednicí stejné genetické konstelace a naše geny byly pozměněny týmž způsobem, abychom zapadli do stejné formy. Palatinské rody — vyšší i nižší — zacházely do těch nejextravagantnějších krajností, aby si udržely vzezření,

kteře poučenému umožňovalo rozlišit jednotlivé rodiny na základě genetických znaků ve tváři i na těle se stejnou samozřejmostí, jako to lze učinit na základě erbů nošených na uniformách a malovaných na zástavách.

Ihned za Crispinem následoval kastelán s ostrými rysy, sir Felix Martyn. Byl oděný do koženého zápasnického úboru s rukávy vykašanými nad lokty. Pozvedl ruku v rukavici a promluvil jako první. „Ale copak! Dnes jsme si přivstali?“

Obešel jsem Gibsona a vydal se s nimi přivítat. „Jen se trochu protahuji, blahorodí.“

Kastelán naklonil hlavu na stranu a poškrábal si svůj chumáč zacuchaných šedočerných vlasů. „Výborně.“ Najednou si poprvé všiml Gibsona. „Tor Gibson! Jak nezvyklé vidět vás v tuto hodinu mimo claustrum!“

„Hledal jsem Hadriana.“

„Potřebujete ho?“ Rytíř si zahákl palce za opasek. „Máme mít lekci.“

Gibson rychle zavrtěl hlavou a sehnul se před kastelánem v drobné úkloně. „To počká.“ A rázem se tiše odebral ven ze sálu. Dveře se zabouchly a klenutým sálem se jako chrámem rozlehlo tlumené zadunění. Crispin na moment žertem napodobil Gibsonův nahrbený, plíživý krok. Probodl jsem ho pohledem a bratr projevil alespoň tolik slušnosti, že se zatvářil zahanbeně a dlaněmi si několikrát přešel přes uhlově černé strniště na temeni.

„Štítý plně nabitě?“ zeptal se Felix a spráskl ruce s tlumeným, koženým plesknutím. „Výborně.“

V legendách bývá hrdina takřka výlučně trénován nějakým ošlehaným poustevníkem, mystikem, jenž svoje žáky nechává pobíhat za kočkami, umývat vozidla a psát poezii. Říká se, že mistři meče z Jaddu — řečení maeskolové — tohle všechno praktikují a nezřídka že uběhnou celé roky, než se meče vůbec chopí. Ne tak já. Výcvik pod Felixovým vedením byla přísná, donekonečna opakovaná dřina. Každý den jsem trávil celé hodiny pod jeho dohledem a snažil se neztratit tvář. Žádný mysticismus, pouze výcvik, dlouhý a úmorný, dokud pro mě výpady a úhyby nebyly stejně samozřejmé jako dýchání.

Neboť mezi palatinskou aristokracií Sollanského císařství — jak mezi muži, tak mezi ženami — platilo umění se zbraní za hlavní ctnost, a to nejenom proto, že kdokoli z nás mohl aspirovat na rytířský řád či na službu v legiích, ale také proto, že souboje sloužily jako přetlakový ventil pro všemožné sváry a předsudky, u nichž hrozilo, že překypí do krevní msty. Každý zástupce rodu tak musel být připraven pozvednout zbraň na obranu své nebo rodové cti.

„Pořád ti ještě dlužím za minule,“ pronesl Crispin, když jsme dokončili rozcvičku a stanuli proti sobě na opačných koncích šermířského kruhu. Jeho masité rty se zkroutily do rozeklaného úsměvu, který mu dodával vzezření tupého nástroje, jímž také byl.

Oplatil jsem mu gesto vlastním úsměvem, ačkoli doufám, že ten můj působil o něco méně nadutě. „To bys mě nejdřív musel trefit.“ Kmitnutím jsem přivedl hrot svého meče do střeheu a čekal na Felixův povel. Kdesi venku bylo slyšet vzdálené kvílení létáku prolétajícího nízko nad hradem. Hluk rozkmital lesklé hliníkové rámy oken a mně se při tom zvuku zježily chlupy na celém těle. Posunul jsem dlaň na přezku svého tlustého pásku, která aktivovala energetickou zástěnu štítu. Crispin mě napodobil a opřel si čepel meče o rameno.

„Crispine, co to vyvádíte?“ ozval se kastelánův hlas, který jako bič prořízl ticho panující mezi námi.

„Co?“

Jako každý dobrý učitel sir Felix čekal, dokud si Crispin neuvědomí vlastní pochybení. Když pochopení nějakou dobu nepřicházelo, praštil hoča vlastním cvičným mečem přes ruku. Crispin vyjekl a proklál učitele pohledem. „Kdybyste si na rameno položil meč z nadhmoty, přišel byste o celou paži. Čepel *od těla*, hochu. Kolikrát vám to ještě budu připomínat?“ Nesměle jsem poupravil vlastní postoj.

„U nadhmotného bych nezapomněl,“ namítl Crispin chabě. Měl pravdu. Crispin nebyl žádný hlupák, pouze postrádal vážnost osobnosti, která dává tušit budoucí velikost.

„Teď mě oba poslouchejte,“ vybuchl Felix a utnul další Crispinovy námítky. „Jestli z vás obou neudělám prvotřídní bojovníky, váš otec

mě předhodí katarům. Jste obstojní, ale to vám ve skutečném boji nebude nic platné. Crispine, vy musíte zpevnit držení těla. S každým pohybem se otvíráte k protiútok. A pokud jde o vás,“ ukázal na mě cvičným mečem, „váš postoj je v pořádku, ale musíte se do toho opřít. Dáváte protivníkům příliš času na to se vzpamatovat.“

Přijal jsem jeho kritiku bez komentáře.

„Do střehu!“ zavelel Felix a přidržel čepel svého meče mezi námi. „Štítý!“ Oba jsme si poklepali na přezku, čímž se naše štítý aktivovaly. Energetická zástěna nebyla při rychlosti lidského šermu k ničemu, ale bylo dobré si během tréninku zvykat na její prostupnou membránu, která mírně ohýbala paprsky světla dopadající skrze ni. Roysovo ochranné pole dokázalo bez větších potíží odrážet vysokorychlostní projektily: zastavovalo kulky, zadržovalo plazmové paprsky a rozptylovalo elektrické výboje nervových disruptorů. S mečem však nic nenadělalo. Felix nechal čepel klesnout jako popravčí, jímž občas býval, dokud se tupý hrot nedotkl podlahy. „Ted!“

Crispin vyrazil přes startovací čáru kupředu s mocně napřaženým mečem, aby do něj vložil veškerou sílu v lokti a rameni. Ránu jsem viděl přicházet málem světelný rok dopředu, sehnul jsem se a úder mi prosvítl nad hlavou. Otočil jsem se na místě a opět jsem stanul ve střehu napravo od Crispina, kde se mi nabízel prostor k útoku na jeho nechráněná záda a rameno. Místo toho jsem ho odstrčil.

„Dost!“ zakřičel Felix. „Měl jste ideální příležitost, Hadriane!“

Podobným způsobem jsme za Felixova pravidelného okřikování pokračovali snad celé hodiny. Crispin se rval jako lev, divoce sekal z výšky a ze stran, dobře si vědom svého delšího dosahu, razance a síly. Pokaždé jsem ale byl rychlejší. Všechny jeho útoky mečem jsem odrážel svými vlastními, s každou ranou jsem zavrával směrem k okraji kruhu. Vždycky jsem byl vděčný za to, že mým prvním tréninkovým partnerem byl právě Crispin. Bojoval jako splašený nákladní vagon, jako takový ten bezpilotní kombajn, jehož rozpřažená ramena žnou celá pole. Jeho mimořádná výška a síla mě připravily na bitvy s Cielcin, z nichž ti nejmenší se tyčili skoro dva metry do výšky.

Crispin se mi pokoušel zablokovat meč, stlačit ho k zemi, aby měl čas zaútočit mi na žebra. Už jsem mu na to jednou naletěl a cítil jsem, jak se mi pod vestou rozlézá modřina. Chodidly jsem šoupal po dřevěné podlaze a nechal jsem Crispina zaútočit. Ze samotné vehemence jeho úderů se mu v jednu chvíli smekla noha a já mu uštědřil facku do ucha. Zapotácel se, načež jsem mu zasadil úder mečem. Felix tlesknutím zastavil souboj. „Výborně. Jste trochu méně soustředěný než normálně, Hadriane, ale konečně jste ho trefil.“

„Dvakrát,“ dodal Crispin a třel si ucho, zatímco se stavěl zpět na nohy. „Sakra, ta sedla.“ Nabídl jsem mu ruku, ale on ji odrazil pryč a se zabručením se napřímil.

Felix nás nechal na okamžik vydechnout a hned nás zase postavil proti sobě. „Boj!“ Jeho meč se dotkl dřevěné podlahy a my se opět dali do díla. Crispin vyrazil vpřed, zrovna když jsem ho obkružoval zprava, a ohnal se mi po pravém boku. Zasáhl však jen můj připravený meč a prohnal se kolem mě. Se zaťatými zuby jsem zkusil otočku, ale na úder do zad už bylo pozdě. Slyšel jsem, jak Felix vydechl skrz zaťaté zuby.

Crispin se divoce otočil a zeširoka sekl do prostoru mezi námi. Věděl jsem, že úder přijde, a uskočil jsem mimo dosah. Udělal jsem nízký výpad vpřed. Crispin mi srazil meč a seknutím mi zamířil na pravé rameno. Včas jsem se vzpamatoval, otočil zápěstím a úder vykryl. Naše zbraně se zaklesly do sebe. Crispin nepouštěl svůj meč, ale vytočil se zády ke mně.

„Crispine!“ zakřičel kastelán frustrovaně, celý brunátný. „Co to ksakru vyvádíte?“

Razance Felixova hlasu Crispina na moment vyvedla z míry a já mu uštědřil pořádnou ránu do břicha. Bratr zaúpěl a zpod svrastělého obočí mě sežehl pohledem. Rytíř a kastelán vstoupil na kulaté pódium a temným pohledem si měřil mého bratra. „Čemu na ‚zlepšíte držení těla‘ přesně nerozumíte?“

„Vyrušil jste mě!“ ozval se Crispin vysokým hláskem. „Snažil jsem se z toho dostat.“

„Měl jste meč!“ zalomil rukama Felix. „A druhou ruku! Znovu.“

Crispin vystřelil ze startovací čáry s mečem v obou rukou vysoko nad hlavou. Stočil jsem se doprava a rychle se ohnal vlevo, abych vykryl bratrovo divoké seknutí. Na oplátku jsem se pustil do bleskového výpadu na bratrova záda, ale Crispin se otočil a moji ripostu odrazil protiúderem. Oči mu žhnuly a cenil zuby. Srazil mi meč stranou, přikrčil se a nabral mě ramenem, až jsem vzduchem vyletěl ven z ringu. Dopadl jsem na podlahu a vyrazil si dech. Crispin se nade mnou tyčil jako pomalu dva metry vysoká hromada nakvašených svalů zahalených v černi.

„Měl jsi štěstí, bratře.“ Masité rty mu opět zkroutil ten krabatý úsměv. Kopl mě do žeber, až se mi bolestí svařtil obličej a zalapal jsem po dechu. Když mi začal vysvětlovat, kterak bych ho ani nezasáhl, kdybych bojoval poctivě, vůbec jsem ho nevnímal. Pokud se do diskuse zapojil i sir Felix, tak jsem to nezaznamenal. Crispin se tyčil kousek ode mě. Skončil svůj proslov a otočil se k odchodu. Zahákl jsem mu jednu nohu za kotník a trhl. Poroučel se k zemi a obličejem sebou plácl na hranu pódia. Ve vteřině jsem byl na nohou a popadl jsem svůj meč. Jedno bosé chodidlo jsem mu zarazil do zad a na spánku ho poklepal stranou meče.

„Dost,“ okřikl nás sir Felix. „Znovu.“

KAPITOLA 2

JAKO HŘMĚNÍ V DÁLCE

Úzká okna Gibsonovy cely v claustru zela dokořán a shlížela na vnitřní nádvoří dvanáct poschodí pod sebou, kde služebnictvo zrovna opečovávalo okrasnou skalku. Z našedlé oblohy dovnitř proudilo bílé světlo a dávalo vyniknout nepořádku panujícímu ve starcově pracovně. Stěny místnosti byly věnovány knihovnám, k prasknutí napěchovaným všemožnými spisy, až z nich papír přetékal na podlahu, kde ležel mezi hromádkami dalších svazků jako padlý sníh. V některých policích se povalovaly přihrádky s krystaly a cívky mikrofilmů, ovšem Gibsonovy knihy tu byly v přesile sto ku jedné.

Scholiasté byli čtenáři.

Zákaz technologií uvalený na jejich řád za dávné akty kacířství scholiastům zapovídal užití i té nejzákladnější techniky, která byla z rozhodnutí Svaté kaple terranské běžně dostupná šlechtickým rodům. Směli se věnovat pouze duševním činnostem, a knih — které se k myšlenkám mají podobně jako moucha k pryskyřici, v níž je lapená — si tak cenili ze všeho nejvíc. A takový byl i Gibson, pokroucený stařec v proseděném křesle, vyhřívaný se ve slunečních paprscích. Pro mě byl jako čaroděj z dávných příběhů, jako Merlinův stín vržený dopředu napříč časem. To jeho vědomosti mu ohýbaly záda, nikoli stáří. Nebyl to žádný obyčejný učitel, ale zástupce prastarého řádu filozofů a kněží, jenž sahal zpět k založení Císařství a ještě dále až k meričanským vládcům strojů, kteří vymřeli před dobrými

šestnácti tisíci lety. Scholiasté radili císařům, plavili se do temných končin mimo dosah sluncí a navštěvovali prapodivné planety. Pomáhali na svět přivádět nové vynálezy a vědomosti a disponovali pamětí a poznáním, kterými převyšovali běžné smrtelníky.

Chtěl jsem být jedním z nich, být jako Simeon Červený. Toužil jsem po odpovědích na všechny své otázky, prahl jsem po tajných a zapovězených naukách. Proto jsem Gibsona uprosil, aby mě učil cielcinskému jazyku. Hvězd sice může být bezpočet, přesto jsem však věřil, že Gibson je kdysi všechny znával jménem. Měl jsem pocit, že když budu následovat v jeho stopách život scholiasty, odhalím tajemství ležící pod povrchem hvězd, dostanu se i za ně a snad uniknu i otcově ruce.

Gibson mě při své nahluchlosti neslyšel vejít, a když se můj hlas najednou ozval za jeho ramenem, mírně nadskočil.

„Hadriane! U kostí Matky Země! Jak dlouho už tu postáváte?“

Vědom si své role žáka stojícího před učitelem jsem vysekl drobnou úklonu, kterou mě kdysi naučila moje instruktorka tance. „Jen pár okamžiků, messer. Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Cože to? Á! Ano, ano...“ Stařec si všiml zavřených dveří za mými zády a předklonil hlavu až k hrudníku. To gesto jsem dobře poznával: hluboko zakořeněná paranoia palácového veterána, potřeba zkontrolovat, zda je vzduch čistý od kamerových dronů a odposlechů. Ve scholiastově cele by žádné být neměly, ale člověk si nikdy nemohl být jistý. Soukromí a utajení: to byly skutečné poklady šlechty. Jak vzácné a drahocenné. Gibson upřel jedno oko barvy mořské šedi na mosaznou kliku a přešel z galaktického standardu do hrdelních tónů lothrianštiny, kterou žádný z palácových sluhů neovládal. „Nemělo by se to ani vyslovit. Rozkazy, chápete? Je zapovězeno o tom mluvit.“

To mě zarazilo a zaujatě jsem se posadil na nízkou stoličku, poté co jsem z ní nejprve odstranil komínek knih. Napodobil jsem svého mentora a v lothrianštině pravil: „Máte tu pěkný binec.“

„Není pražádné souvztažnosti mezi uspořádaností pracovního místa a lidské mysli.“ Scholiasta se s těmi slovy pokusil dlaní zkrotit

neposedný pramen šedých vlasů a připlácnout si ho k hlavě. Neúspěšně.

„Není snad čistota půl zdraví?“ zápasil jsem s tím podivným jazykem. Lothrianští nepoužívali osobní zájmena, neuznávali žádnou identitu. Slyšel jsem, že nemají ani jména.

Stařec si odfrkl. „Dnes jsme trochu hubatí.“ Zlehka si odkašlal a poškrábal se v huňatém licousu. „Nuže, to by stačilo. Tyhle zprávy nepočkají. Dorazily až včera večer, jinak byste se o nich dozvěděl už dříve.“ Zhluboka se nadechl a pomalu řekl: „Za týden se sem chystá výprava z Wong-Hopperova konsorcia.“

„Za týden?“ Tak mě to vyvedlo z míry, že jsem na moment zapomněl na lothrianštinu a vyhrkl jsem: „Jak to, že jsem o tom neslyšel?“

Scholiasta si mě přes zahnutý nos vážně změřil pohledem a v lothrianštině odpověděl: „Před pár měsíci dorazila série kvantogramů. Konsorcium se kvůli návštěvě odchyluje od obvyklých obchodních tras.“ Následující slova pronesl bez varování a bez obalu. „Cchaj Šen byl zasažen. Zničili ho Cielcin.“

„Cože?“ vypálil jsem po galakticku, zarazil se a lothriansky zopakoval: „*Iuge?*“

Gibson se na mě nepřestával dívat, očima se mi vpíjel do obličeje, jako bych byl měňavka ve zkumavce nějakého mága. „Flotila Konsorcia obdržela zprávu ze soustavy Cchaj Šen těsně před tím, než planeta padla.“

Není zvláštní, jak ty nejhorší tragédie v dějinách často působí prázdně a neskutečně, jako hřmění někde v dálce? Smrt jednotlivce, napsal jeden dávný král, je pohroma, ale genocida se dá pochopit jen skrze statistiku. Cchaj Šen jsem nikdy nespatriil, nikdy jsem nepustil svůj domovský svět na Délu. To místo pro mě nebylo víc než jméno. Gibson mluvil o osudu milionů, moje srdce však zůstávalo lehké. Možná mě budete považovat za zrůdu, ale žádná moje modlitba ani čin jim už život nepřinese ani neuhasí plameny stravující jejich svět. Podobně jako neuzdravím všechny muže a ženy zmrzačené Kaplí. Veškerá moc, kterou jsem vládl coby otcův syn, sahá tak daleko a jen tak daleko, jak to otec dovolí. Novinu jsem proto přijal

bez žehráni a můj počáteční šok pomalu nahrazovala otupělá odevzanost. Najednou se ve mně vzedmulo něco hlubšího, cosi chladného a kalkuluujícího, a já řekl: „Hledají nový zdroj uranu.“ Znělo to, jako by to vyslovil můj otec.

Stín úsměvu, který scholiastovi přízračně přejel po tváři, mi prozradil, že mám pravdu, ještě než promluvil. „Znamenitě!“

„Kvůli čemu jinému taky?“

O slovo se na moment přihlásil jakýsi neduh stáří a Gibson si s hlasitým zasténáním poposedl. „Po zničení Cchaj Šenu se z rodu Marlowů stává největší licencovaný dodavatel uranu v celém sektoru.“

S polknutím jsem se předklonil a položil si bradu na ruce složené před sebou. „Chtějí uzavřít smlouvu? Na naše doly?“ Než ale Gibson stačil zformulovat odpověď, vytanula mi na mysli ponuřejší otázka, kterou jsem nemohl říct v lothrianštině. Místo toho jsem zašeptal: „Proč mě o tom nikdo neinformoval?“ Když Gibson chvíli nic neříkal, vybavila se mi jeho předchozí poznámka a vydechl jsem: „Rozkazy.“

„Da.“ Pokýval hlavou ve snaze přetáhnout mě zpět do lothrianštiny.

„Výslovně?“ vyštěkl jsem. „Rozkázal výslovně, abych se o tom nedozvěděl já?“

„Bylo nám nařízeno, abychom se o zprávy nedělili s nikým, kdo k tomu není autorizován útvarem propagandy nebo ze svolení samotného archonta.“

Postavil jsem se a celý bez sebe jsem pokračoval galaktickým standardem. „Ale já jsem přece jeho dědic, Gibsone. Neměl by...“ Všiml jsem si scholiastova zlostného pohledu a přepnul jsem zpátky do lothrianštiny. „Něco podobného by se přece nemělo tajit.“

„Nevím, co vám na to mám říct, chlapče. Na mou věru nevím.“ Přešel plynně do jaddštiny a na okamžik se zadíval z okna na sluhu, který zrovna pomalu stoupal po lešení táhnoucím se podél vitrážového okna ve stínu hradní zdi podpírané pilíři. Kdybych trochu natáhl krk, skoro bych mohl nahlédnout přes hradbu a spatřit ohromnou šedou plochu Apollanského oceánu, mizející v ohybu planety daleko na východě. „Dělejte, jako byste nic netušil, ale buďte ve střehu. Sám víte, jak podobná setkání probíhají.“

Zamračeně jsem si vcucel jednu tvář a po jeho vzoru pokračoval novým jazykem. „Ale Cielcin? Jsou si jistí, že šlo o útok?“

„Viděl jsem to na vlastní oči. Poslední vlna komunikace s Konsorciem obsahovala vedle oznámení návštěvy i balíček posledních záberů z Cchaj Šenu. Váš otec nás s Alcuinem a logothety donutil strávit celou noc prohlížením záznamu. Není pochyb, že šlo o Cielcin.“

Dlouho jsme seděli bez hnutí. „Cchaj Šen není součástí Závoje,“ vypravil jsem ze sebe konečně. Závoj byl hvězdný pás za Kentaurovým ramenem galaxie, který zahrnoval většinu frontové linie ve válce s Cielcin. Sklopil jsem zrak ke svým dlaním. „Jsou čím dál troufalejší.“

„Podle posledních zpravodajství se válka nevyvíjí dvakrát nejlépe.“ Gibson ode mě opět odvrátil své zamžené oči k oknu a pohledem přešel záměrně starobyle vyhlížející ozuby a čistě symbolické hradby, které obklopovaly naše rodinné sídlo. Sluha nadále postával na lešení a ručně leštil vitrážové sklo.

Opět se rozhostilo ticho a opět jsem to byl já, kdo ho prolomil. „Myslíte, že dojdou až sem?“

„Na Délos? Do Ostruhy?“ Gibson na mě upřel pohled a zamračeně stáhl huňaté obočí. „Od fronty nás dělí téměř dvacet tisíc světelných let. Řekl bych, že prozatím jsme v bezpečí.“

Pořád ještě v jaddštině jsem se zeptal: „Proč otec trvá na tom, držet přede mnou tajemství? Jak mám podle něj převzít vládu nad celou prefekturou, když mě nezahrnuje do jejích záležitostí?“ Gibson neodpovídal, a protože je v povaze mládí být k tichu hluchý, nepochytil jsem význam, který byl ve starcově mlčení ukrytý, ani odpověď, jež se mi v něm nabízela. Tvrdohlavě jsem pokračoval dál, zcela strháván tíhou otázky, kterou už jsem nemohl nadále odkládat. „Ví o tom Crispin? O návštěvě Konsorcia?“

Gibson mě obdařil dlouhým lítostivým pohledem a následně přikývl.

KAPITOLA 3

KONSORCIUM

V den příjezdu Konsorcia už nebylo možné zakrýt probíhající hradní přípravy. Wong-Hopperovo konsorcium, Yamato Interstellar, Rothsbanka a Svaz volného obchodu: tyto instituce sahaly daleko za hranice našeho Císařství a držely lidský vesmír pohromadě. Dokonce i satrapové a vladaři v odlehlém Jaddu se museli sklonit před vůlí průmyslu a můj otec přes všechnu svou důležitost zůstal pouhým provinčním správcem. V celém černém hradě, jemuž jsem říkal domov, nezbyl jediný kámen ani dlaždice, které by zůstaly netknuté, a nebylo sluhy, peltasta ani hradní strážce, jejichž uniforma by nezářila novotou. Vše, co šlo nachystat, nachystali: zahrady sestříhali, gobelíny vyklepali, podlahy navoskovali, vojáky sešikovali, pokoje pro hosty připojili k datasféře. A co bylo nejdůležitější — mě uklidili z hradu.

„Na to jednoduše nemáme dostatečné vybavení, vaše lordstvo,“ prohlásila zástupkyně Těžebního cechu. Lena Balem položila dlaně na desku stolu a její vínové nehty se zaleskly v načervenalém světle. „Rafinerie v Rednite Point zoufale potřebuje opravy a bez zlepšení kontaminačních opatření se úmrtnost dělníků do konce standardního termínu dost možná přehoupne přes pět procent.“ Z její složky jsem věděl, že je pomalu dvakrát starší než já, táhlo jí na čtyřicet standardních let. Vypadala tak staře. Její plebejská krev — prostá zář sahů Nejvyšší císařské akademie — se zrcadlila v šedinách jejích zlatavých vlasů, ve vráskách v koutcích úst a očí a v povadlém svalstvu kolem spodní čelisti. Zub času už si na ní vybíral svou daň, ačkoli

ve srovnání se stoletími, která čekala mě, byla vlastně pouhé dítě. Nejspíš jsem na ni příliš zíral nebo se na moc dlouho odmlčel, protože se náhle zarazila a následně řekla: „Omlouvám se, ale měla jsem pocit, že o této věci budu hovořit s jeho lordstvem, vaším otcem.“

Potřásl jsem hlavou a letným pohledem do zrcadla, táhnoucím se nad a za jejím stolem, jsem zkontroloval černě oplátované pelasty, kteří na mě čekali u dveří z šedého kovu a opírali se o násady svých energokopí strmicích do výšky nad jejich hlavami. Jejich tichá přítomnost mě na moment zarazila a zapudila úšklebek, jenž se mi rodil ve tváři. „Mého otce zaměstnává neodkladná záležitost, madame Balem, já jsem ovšem připraven vyslechnout veškeré vaše obavy. Pokud si ale přejete počkat, mohu mu o vašich problémech referovat osobně.“

Zástupkyně cechu svažila hnědé obočí. „To nestačí.“

„Prosím?“

„Potřebujeme peníze na výměnu některých strojů!“ Uhodila dlaní do desky, až rozhodila hromádku datových schránek ležících na stole. Jedna mi spadla k nohám. Bez ptaní jsem se pro ni sehnul. To byla chyba, něco podobného se osobě mého postavení neslušelo. Hned jsem si představil otcův sinálý obličej, kdyby viděl, jak jeho syn pomáhá plebejci. Lena Balem nechala mé gesto bez komentáře a nahnula se ke mně přes desku stolu. „Některé naše radiační obleky jsou dvacet, pětadvacet let staré. Neposkytují dostatečnou ochranu pro naše horníky, messer Marlowe.“

Jedna ze strážů za mými zády bez vyzvání udělala půlkrok do místnosti. „Archontova syna budete oslovovat buďto ‚blahorodí‘, anebo ‚vaše lordstvo‘.“ Její hlas byl tlumený hledím rohaté přílby a hrozba vyzněla trochu vágně a neosobně.

Když si zástupkyně cechu uvědomila svoji chybu, její předčasně propadlá tvář zbělala. Měl jsem sto chutí stráž mávnutím ruky umlčet, ale hluboko uvnitř jsem si uvědomoval, že ta žena má pravdu. Otec by zástupkyni cechu nechal za podobnou opovážlivost sešlehat, já však nebyl Alistair Marlowe. „Chápu vaše rozhořčení, madame Balem,“ řekl jsem opatrně a pohled jsem přitom upíral kamsi nad

ženina skleslá ramena, „vaše organizace ale má své závazky. Požadujeme výsledky.“ Otec mi přesně vymezil rozsah toho, co smím během tohoto jednání říci. Co je ještě přípustné, abych si vynutil ženinu poslušnost. Všechno už jsem použil.

„Váš rod, blahorodí, nezměnil kvóty posledních dvě stě let a zároveň neučinil nic, aby vynahradil škody vzniklé na našem vybavení. Bojujeme předem prohranou bitvu. Čím víc uranu vytěžíme z vysoko položených oblastí, tím hlouběji musíme nevyhnutelně kopat. Během propadů půdy podél řeky jsme nedávno ztratili celou těžební soupravu.“

„Kolik bylo obětí?“

„Prosím?“

Opatrně jsem položil zachráněnou datovou schránku zpátky na okraj jejího stolu z falešného dřeva a dal jsem si přitom pozor, aby ležela hlavičkou nahoru. „O kolik dělníků jste při tom propadu půdy přišli?“

„O sedmnáct.“

„Máte moji nejhlubší soustrast.“ V očích plebejské ženy probleskl údiv, jako by ode mě očekávala cokoli vyjma toho sebenepatrnějšího projevu lidské laskavosti, jakkoli prázdné a bezvýznamné se to gesto mohlo zdát. Se slovy to tak bývá často. Přesto jsem cítil, že to musím zkusit. Byla to tragédie, nikoli statistika, a žena sedící přede mnou při ní ztratila lidi. Ze samého překvapení chvíli jenom seděla s otevřenými ústy.

Údiv byl ovšem vzápětí pryč. „K čemu je jejich rodinám vaše soustrast? Musíte s tím něco dělat!“ Za zády jsem zaslechl, jak se stráž, která předtím promluvila, chystá vykročit vpřed, ale včas jsem ji gestem zarazil, aniž si toho zástupkyně cechu všimla. Ta mezitím pokračovala: „Nejedná se pouze o nehody, vaše lordstvo. Naše technika je obstarožní — některé stroje pamatují mého děda, nechť ho Země přijme. Jak už jsem zmínila, problémem nejsou jenom těžební roboti, ale i rafinerie a čluny, na kterých plavíme koncentrovaný uran po řece. Každá součást těžebního provozu je na pokraji zhroucení a rozpadu.“

„Otec si libuje ve svých maržích.“ Patos a hořkost v mých slovech mě samotného překvapily. „Musíte však pochopit, že nejsem oprávněn vám v tuto chvíli nabídnout odškodné.“

„Potom ale budeme potřebovat peníze na náhradu alespoň části našich strojů, vaše lordstvo.“ Natáhla se přes stůl a z hromady papírů vytáhla jakousi malou kostku. „Momentálně naši muži a ženy v tunelech pracují s pomocí krumpáčů a lopat. Dělalí třináctihodinové směny.“ Její hlas nabral na síle. „Máte vůbec ponětí, kolik lidí je potřeba, aby nahradili výkon těch strojů?“

S tím, jak zástupkyni docházelo, že zvedla hlas proti šlechtici, jsem cítil, jak mi pomalu mizí úsměv ze rtů. Představil jsem si Crispina, jak nařizuje stráží, aby ženu srazila k zemi, a místo toho jsem zatnul zuby. Nebyl jsem Crispin ani otec. „Madame Balem, ty stroje se vyrábí mimo planetu.“ Nebyl jsem si jistý kde. „Vzhledem k tomu, že Cielcin plundrují kolonie v Závoji, je mezihvězdný obchod čím dál nákladnější. Je nesmírně obtížné...“

„Něco se přece musí dát dělat,“ přerušila mě a otočila kostkou v dlaních. Jak jsem ji sledoval, došlo mi, že to je pouhé těžítko. Na okamžik jsem měl za to, že se jedná o paměťový krystal, podobný těm, do kterých se nahrávají různé simulační hry a virtuální světy. Ale ne, nižší třídy na podobné vymoženosti neměly nárok. Měly odepřeny dokonce i základní technické znalosti o tom, jak vyměnit svou poničenou důlní techniku. Výrobní prostředky spočívaly zcela v rukou vznešených rodů a hrstky vyvolených konstruktérů, kteří pro ně pracovali. Vysoká technika, dokonce i zábavní zařízení jako simulační hry, patřila pouze smetánce. Tohle bylo těžítko a nic víc.

„Něco možná ano,“ souhlasil jsem tiše a vyhnul se jejímu oceľovému pohledu.

Než jsem stačil dokončit myšlenku, Lena mi skočila do řeči: „A současné doly zas tak dlouho nevydrží, milosti. Bez důlních strojů nemáme jak razit nové šachty, pokud tedy váš pan otec neočekává, že je budeme hloubit holýma rukama.“

Přesně to možná čeká, pomyslel jsem si a polkl. „Rozumím, madame Balem.“ Znovu jsem se nadechl.

„Tak proč s tím nikdo nic nedělá?“ Její hlas opět nabíral na síle. Rozhovor se mi začínal vymykat z rukou, pokud už se mi z nich tedy nevymkl. Lena Balem stiskla rudé nehty kolem ocelové kostky, jako by v pařátech svírala zkrvavené srdce.

„Zástupkyně cechu by se měla upamatovat, že ráčí hovořit se synem lorda Alistaira Marlowa.“ Tentokrát se ozval druhý peltast; oba byli otcovi hlídací psi.

Leniny tváře pobledly a žena se pomalu svezla zpět do křesla. Otcovo jméno mívalo v jeho zemích podobný efekt, stejně jako na zbytku Délu. Přestože náš rod byl pouze jedním v systému čítajícím sto dvacet šest nižších rodů oddaných vévodkyni a místokrálovně planety, byl zdaleka nejbohatší, nejvznešenější a nejbližší lady Elmiře. Otec poslední roky trávil čím dál více času na místokrálovně hradě v Artemii, a před mnoha a mnoha lety dokonce sloužil jako vykonavatel její vůle, když odcestovala mimo planetu. Nebylo nemožné, že zanedlouho budeme vyzváni opustit Meiduu i Ďáblův odpočinek, abychom se chopili léna a titulu na zcela novém světě, který bude patřit pouze nám.

„Velice se omlouvám, mylorde.“ Lena Balem odložila kostku, jako by ji tížila v ruce. „Odpusťte mi.“

Mávl jsem nad její omluvou rukou a opět jsem nasadil nejzdvořilejší úsměv, jakého jsem byl schopen. „Není co odpouštět.“ Kousl jsem se do rtu a pomyslel na strážce za zády, které si to rozhodně nemyslely. „Vaši stížnost samozřejmě předám otci. Pokud disponujete odhady ohledně nákladů na nové stroje a jejich přínosu, věřím, že lord Alistair a jeho rádci si je rádi prohlédnou.“ Pohledem na svůj terminál na záěstí jsem zkontroloval čas. Nemohl jsem se dočkat, až odsud budu pryč. Pořád jsem ještě mohl stihnout příjezd našich mandarských hostů. „Ještě bych vám poradil, abyste si ujasnila svoje priority, než předstoupíte před otce a jeho radu. Teď mě ale budete muset omluvit.“ Okatě jsem znovu pohlédl na obrazovku. „Mám neodkladnou schůzku.“ Postavil jsem se a moje židle zaskřípala na kachličkové podlaze.

„To nestačí, mylorde.“ Lena Balem také vstala a podívala se na mě shora přes svůj široký nos. „Lidé v těch dolech umírají pravidelně.“

Potřebují přinejmenším dostatečné ochranné obleky. Naši horníci umírají kvůli radonu, záření... Mám fotky.“ Začala se prohrabávat snímky shromážděnými na stole, lesklými obrazy těl pokrytých lézemi a zkrabaceným masem.

„Vím.“ Otočil jsem se a moje ochranka vyrazila vpřed, aby mi stála po boku. Na stehnu jsem ucítil hrot své šermířské dýky. Na moment mě napadlo, že na mě ta žena zaútočí. S otcem by takto nikdy nejednala. Byl jsem příliš měkký. Otec by ji nechal sešlehat a nahou postavit na pranýř na meidujské Hlavní třídě. Crispin by ji sešlehal osobně.

Já pouze odešel.

„Úspěch, mylorde?“ zeptala se mě mladá poručice, jakmile se náš léták vznesl z cechovního komplexu v nižším městském okrsku ve stínu vápencových útesů. Pomalu jsme stoupali nad taškové střechy a míjeli obrovité věže Spodního města, načež jsme se včlenili do řídkého leteckého provozu nad metropolí. Pod námi se podél pobřeží prostírala Meidua jako nějaká anatomická kresba a nad ní strměla mocná akropole, na níž moji předkové zbudovali starobyrou rodovou pevnost.

Letmo jsem na poručici pohlédl a zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nikoli, Kyro.“ Náš léták prolétl sloupem bílé páry stoupající z pobřežní jaderné elektrárny a začal opisovat dlouhý oblouk přes vodu směrem k východní straně Dáblova odpočinku. Z vrcholu akropole z bílého kamene se zdvihala černá žulová masa hradeb a za ní vyrážely gotické věže a pohlcovaly šedavé sluneční paprsky. Oproti vápencovým útesům, na kterých stál, působil hrad jaksi nepatříčně, jako by nějaká nelidská síla sáhla do samého srdce planety a vytáhla z něj tyto černé, ještě doutnající kameny, což se vlastně také stalo.

„To je mi líto, blahorodí.“ Kyra si zastrčila bronzovou loknu pod obrubu své letecké čapky. Úkosem jsem pohlédl na dvojici peltastů

sedících vzadu, vědomý si jejich pohledů na mých zádech.

Předklonil jsem se v popruzích a řekl jsem: „Vy už jste s námi docela dlouho, že, poručice?“

„Ano, blahorodí,“ zavolala přes rameno a letmo se po mně ohlédla. „Už to jsou čtyři roky!“

Odpolední slunce dopadající skrz mraky jí zabarvilo tvář chladným plamenem a já po ní na okamžik zatoužil. Così v ní mi připadalo skutečnější než všechny palatinské dámičky, kterým jsem byl představen. Působila živěji. Lidštěji.

„Čtyři roky...“ zopakoval jsem a usmál se na cípek její tváře viditelný z mého místa na zadní sedačce. „Vždycky jste toužila přidat se k armádě?“

Zkoprněla, cosi v mém hlase ji vyvádělo z míry. Snad moje dikce. Nejednou jsem slyšel, že mluvím jako zloduch z nějaké eudoranské opery. „Chtěla jsem létat, blahorodí.“

„Tak to mám za vás radost.“ Přestal jsem studovat její tvář a zardělý jsem vyhlédl z okna na propletenec města — svého města — pod sebou, na jeho spletené uličky, které jako pavučina pokrývaly útesy mezi Dábovým odpočinkem nahoře a mořem pod nimi. Spatřil jsem měděnkovou kupoli Kaple s devítkou minaretů strmicích k nebi jako kopí a na druhém konci hlavní třídy zase mohutnou elipsu arény, nyní vystavenou živlům. „Tady nahoře je krásně.“ Věděl jsem, že blábolím, ale pomáhalo mi to odvést pozornost od cíle naší cesty: mého otce a mandarské delegace, kterou přede mnou chtěl skrýt. Představil jsem si Crispina a ten jeho pokřivený úsměv. „Nejsou tu žádné starosti.“

„Snad až na ostatní létáky.“ Všiml jsem si zvednutého koutku jejích úst a na moment jsem zachytil mléčný záblesk jejího chrupu. Usmívala se.

Také jsem se usmál. „Jistě, jak jinak.“

„Létáte, blahorodí?“ zeptala se a rychle dodala: „Pokud tedy jeho lordstvu nevadí má zvědavost.“

Otočil jsem se na místě a pohledem zkontroloval párek peltastů usazených poblíž výstupní rampy v zadní části plavidla. Rukama

oděnýma v rukavicích pevně svírali kulatá madla zavěšená z šedého panelového stropu létáku. „Nevadí. A ano, létám. Ne tak dobře jako vy. Někdy se na mě poptejte sira Ardiana.“

Zasmála se. „Poptám.“

Nedařilo se mi setřást chmurný oblak, který na mě dosedal, a pokusil jsem se změnit téma. Pohled jsem nyní upíral do koberečku na podlaze kabiny. „Dorazila již delegace na hrad?“

„Ano, blahorodí,“ odpověděla a naklonila léták k strmému sestupu, který nás přivedl pod temeno útesu, kde končila organická skála a začínala černá dovezené žuly. Pohled na to staré sídlo takhle zespod ve mně z nějakého důvodu pokaždé vyvolával pocit, jako bych slyšel úder hromu. „Před několika hodinami.“

Přesně jak jsem se obával: propásnu ceremoniál. „Co dělá váš otec, Kyro?“ Neměl jsem v úmyslu tu otázku vyslovit nahlas, ale najednou byla venku — drobná a nebezpečná.

„Blahorodí?“

„Váš otec,“ zopakoval jsem. „Co dělá?“

„Pracuje v městském osvětlení, blahorodí.“

Moje rty se zkroutily v ubohém žertu. „Nechcete si to vyměnit?“

Hrad Ďáblův odpočinek, který byl výtvozem vznešenějšího věku, než je ten náš, byl sám o sobě rozlehlý jako celé město, ačkoli v něm nedlela ani desetina duší, jež se plahočily kolem jeho hradeb a pod nimi. Jeho první zdi vztyčili v době, kdy už hvězdy obtěžkávalo Sollanské císařství, osamocená lidská síla uprostřed kosmu, bez soka co do moci i majestátu. Ačkoli ty zlaté věky hřmění a krve byly již dávno pryč, pevnost přetrvávala a její změř věží a zdí podpíraných pilíři a klenutými oblouky trčela z kopce nad Meiduou jako zvětralé kosti. I přes všechnu svou impozantnost byla naše stará pevnost na tehdejší poměry spíše malá. Velká věž, masivní čtvercová bašta z oceli s průčelím z černého kamene, se tyčila pouhých

padesát poschodí nad úrovní prostranství, z něž vyrůstala. I tak ale zastiňovala ostatní hradní budovy, ba dokonce i minarety naší soukromé Kaple. Dvanáctipodlažní věžička scholiastského claustra, krčící se poblíž zahrad a obvodové zdi, vedle ní působila naprosto uboze. Kráčel jsem stíny kolonády směrem k Věži a podpatky bot mi cvakaly o mozaikovou dlažbu.

Svých stráží jsem se zbavil v hangáru a Kyru jsem zanechal nabíjet léták. Sám jsem však nebyl — po celé délce kolonády byli v pravidelných rozestupech rozmístěni lehkoodění peltasti a hopliti s rozložitými štíty a zbrojí z keramických plátů. Zástup stráží pokračoval podél velkého schodiště vedoucího k viaduktu, za nímž se u úpatí Věže rozvíralo hlavní nádvoří. Na vrcholu schodů jsem se protáhl skrz hlouček uniformovaných logothetů, kteří měli na starosti správu našeho kousku Císařství. I kdybych ale po cestě kráčel jako jediný, sám bych nebyl. Nikdo z nás nikdy nebyl úplně sám. Kamery se měly neustále na pozoru.

Prošel jsem kolem sochy Juliana Marlowa — dávno mrtvého, zvěčněného v sedle s mečem vzdorovitě vztyčeným směrem k nebesům — a vystoupal jsem po dlouhém mramorovém schodišti. Pokračoval jsem skrz hlavní bránu a na moment se zastavil, abych pokynul dámě Umě Sylvii, rytířce a liktorce, která stála na stráží u dveří.

„Můj otec?“ Moje otázka zazvonila v odpoledním vzduchu.

„Stále v trůnním sále, mladý pane!“ odpověděla Sylvia, aniž jakkoli narušila svůj bezchybný postoj.

Přešel jsem černobílou dlažbu a přes bronzovou explozi císařského symbolu jsem si to spěšně namířil k vnitřnímu schodišti. Z vysokých zdí splývaly těžké černé zástavy, dutým prostorem uprostřed Věže se nesla ozvěna kroků a trubky a doléhala až do třicátého z celkem padesáti poschodí stavby. Ta vznešená standarta, věčná pečeť mého otce, nyní pošpiněná mou rukou. Možná jste ji viděli. Křepčící rudý ďábel třímající trojzubec na pozadí černějším než sám vesmír a pod ním naše motto: *Meč, náš řečník*. Dva takoví ďablové se na sebe šklebili před kovanými dveřmi do otcovy síně a zastiňovali jejich lomený oblouk i muže, kteří je strážili.

Zvláštní věc, tyhle dveře — masivní kusy odlité ze surového železa, ošetřené jakousi matnou pryskyřicí, která je měla chránit před rzi. Každá veřej sahala do výšky víc než tři mužů a byla téměř půl pídě tlustá, aby na ní jasně vynikl reliéf propletených lidských těl. Dveře musely vážit několik tun, ale díky soustavě těžkých protizávaží se pohybovaly zlehka a dokázalo je otevřít i malé dítě.

„Mladý pane!“ vykřikl sir Roban Milosh, nenápadný muž černé pleti s hustými kučeravými vlasy. „Kde se touláte?“

Přimhouřil jsem oči a chvílku trvalo, než jsem se uklidnil za pomoci tiché recitace scholiastského aforismu: „Vztek je slepota.“ *Vztek je slepota.* Pohlédl jsem na Robana a pravil: „Zdržel jsem se v Těžařském cechu, na otcův rozkaz. Jsou uvnitř?“

„Už dobrou půlhodinu.“

Nepříjemně si vědom svého neupraveného zevnějšku, divokého spletence přerostlých vlasů a nevkusně zmačkaného kabátce, jsem rytíře plácl po paži. „To znamená, že to nejnudnější už máme za sebou. Dovol.“ Prosmýkl jsem se kolem něj a položil dlaň na dveře. Druhý voják udělal krok vpřed a chytil mě za ruku. Nakvašeně jsem se otočil a zpražil hoplíta pohledem. Jeho přilba, tak jako většina helem bojových zbrojí, neměla hledí, ale pouze zvlněný keramický plát, který mu zakrýval obličej. Kamery mu vysílaly obraz na displej uvnitř masky, takže působil spíš jako socha než člověk.

„Lord Alistair nám zakázal vpouštět kohokoli dovnitř, dokud přijímá ředitelku.“ Rázným a rozhodným gestem mě odstrčil a pustil mě. „Lituji, mladý pane.“

V duchu jsem si narychlo zopakoval svou mantru, abych zapudil náhlý nával vzteku, a zároveň jsem se snažil příliš nesoustředit na hlodavý pocit úzkosti, který se zmocňoval mých vnitřností. Měl jsem se otočit a odkráčet. Bývalo by to snazší.

Místo toho jsem si odkašlal. „Ustup z cesty, vojáku.“

„Hadriane.“ Roban mi položil ruku na rameno. „Máme svoje rozkazy.“

Otočil jsem se k němu. Přiznávám, že pocit zmaru mě zbavil soudnosti. „Ruce pryč, Robane.“ Strčil jsem do dveří a otevřel je, než mě liktor nebo jeho poručík stačili zarazit. Dveře se neslyšně rozlétly

dovnitř. Nebylo cesty zpět. Otočil jsem se na hoplíta, který se mě užuž chystal zastavit, a probodl ho pohledem. Měl jsem otcovy oči a uměl jsem jich využít. Muž se zalekl.

Můj příchod nedoprovázela žádná fanfára, pokud jsem tedy nepočítal peltasty za dveřmi, kteří mi pokynuli bradou. Existuje určitá mez, po kterou jsou lidské oko a mysl ještě schopny docenit rozlehlost prostoru, ale za ní už nám majestát působí závrať. Trůnní místnost tuhle hranici překračovala: byla současně příliš vysoká, široká i dlouhá. Po obou stranách sálu se do dálky táhly řady černých pilířů a podpíraly klenbu pokrytou freskami vyobrazujícími zánik Staré Země a následnou kolonizaci Délu. Ačkoli to lidské oko nezaznamenalo, vzdálenost mezi podlahou a stropem se mezi vchodovými dveřmi a pódiem stojícím na konci sálu nenápadně smršťovala, takže archont se prosebníkovi jevil větší než jakýkoli normální člověk. Říká se, že podobného klamu používá i Trůn slunce na Fóru. Císař prý tak převyšuje i toho nejvznešenějšího vévodu své soustavy.

Trůn samotný byl zahalen stínem a z jeho opěradla vyrážela dvojice zahnutých rohů — ve skutečnosti se jednalo o žebra velryby mosazné —, které se tyčily až do poloviny výšky stropu a rozbíjely světlo dopadající z rozety za trůnem, takže postava na něm neustále tonula ve stínu.

Členové družiny Konsorcia stáli nastoupení před trůnem u úpatí pódia a siluety měli groteskně protažené vlivem mikrogravitace působící na plavidlech, ve kterých žili. Bylo jich celkem sedm, všichni ve stejných hábitech a v doprovodu dvou tuctů vojáků v matně šedých zbrojích, vybavených krátkými puškami namísto energokopí preferovaných otcovými jednotkami.

„Odpusť mi mou nedochvilnost, otče.“ Nasadil jsem svou řečnickou dikci ve snaze plně zužítkovat hodiny rétoriky s Gibsonem. „Schůze s představitelkou Těžařského cechu se protáhla déle, než bych si byl přál.“

„Co tady chceš?“ Z toho hlasu mi tuhla krev v žilách a duší mi zavanul studený vítr. Nejenže Crispin o jednání s delegací Konsorcia věděl, ale byl k němu i přizván.

Přešel jsem bratrovu podrážděnou otázku a dokráčel na deset kroků od zástupu otcových hostů nastoupených před trůnem. Stále přede mnou ležel stín vrhaný tím rozložitým křeslem a otec se mi zatím jevil jako černá šmouha uprostřed zšeřelé masy slonoviny a kutého železa. Poklekl jsem před trůnem na jedno koleno a pokynul hlavou směrem k mandarské delegaci. „Vážení hosté,“ — po Crispinově zakňourání mě těšila hloubka mého kovaného hlasu — „odpusťte mé zdržení. Zaměstnala mě místní záležitost.“

Jedna z vytáhlých delegátek udělala pár kroků ke mně. „Povstaňte, prosím.“

Uposlechl jsem a delegátka se obrátila k otcí. „Co se tu děje, lorde Alistaire?“

Otec se na trůně zavrtěl. „Můj nejstarší syn, ředitelko Feng.“ Jeho hlas, který by měl znít stejně povědomě jako můj vlastní, mi byl úplně cizí.

Žena, jež mě oslovila, pokynula hlavou a se zašustěním šedých rukávů spustila kostnaté ruce podél těla. „Ach tak.“ Místností se rozlehl šoupavý zvuk nohou zbylých členů Konsorcia obutých v pantoflích.

„Posaď se.“ Moje oči si postupně navykaly na hluboký stín vrhaný trůnem a otcova silueta začínala nabírat ostřejších obrysů. Podobal se mi víc než Crispinovi; genetické tkalcovství otcí nadělilo vytáhlou, pevnou postavu a orlí tvář s ostře řezanými rysy. Stejně jako já neholdoval místní módě. Dlouhé vlasy nosil sčesané dozadu a pod ušima se mu lehce kudrnatily. Měl chladnou, hladce oholenou tvář a fialové oči, které necitelně shlížely na dění pod ním. Polkl jsem a se zrakem upřeným na trojici židlí stojících napravo pod strmícím trůnem jsem se protáhl kolem ředitelky Feng a její družiny. Osamocený Crispin seděl na té nejbližší otcí. Zastavil jsem se a shlédl na bratra přísným pohledem, jakým se na mě díval otec. „Přesedni si, Crispine,“ pravil jsem tiše.

Bratr ke mně pouze zdvihl obočí, doufaje — naprosto správně —, že před hosty nebudu tropit scénu. Nepokračoval jsem. Na to jsem byl příliš velký džentlmen. Zůstával jsem ovšem natolik dítětem, že

jsem popadl židli z rudého dřeva stojící vedle něj a vynesl ji na druhý stupínek pódia. Usedl jsem, nedbaje na tiché rozhořčení čišící z otce dlícího na temném trůně.